REPUBLIKA SLOVENIJA
VLADA REPUBLIKE SLOVENIJE

Gregorčičeva 20–25, SI-1001 Ljubljana

T: +386 1 478 1000
F: +386 1 478 1607
E: gp.gs@gov.si
http://www.vlada.si/

Številka: 00104-188/2018/5
Datum: 10. 5. 2018

Odgovor na poslansko vprašanje Bojana Podkrajška v zvezi s popolnoma neživljenjsko in škodljivo Uredbo o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo

V pisnem poslanskem vprašanju poslanec državnega zbora g. Bojan Podkrajšek v zvezi z zadnjo novelo Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo (Uradni list RS, št. 35/17) sprašuje »zakaj vlada kljub dokazani škodljivosti in neživljenjskosti še vedno ni spremenila te uredbe v smeri, da bi bila bolj življenjska in manj administrativno obremenjujoča?« Poslanec navaja, da je uredba, »ki jo je sprejela vlada Mira Cerarja, v javnosti, zlasti med podjetniki povzročila veliko nezadovoljstva in ogorčenja.« Po njegovem prepričanju »povsem upravičeno, saj so v tej uredbi popolnoma neživljenjska in škodljiva določila. Tako se bo morala na primer frizerka, ki uvozi šampon ali sušilnik za lase iz države EU ali tretje države v 30 dneh vpisati pri Agenciji za okolje (ARSO), izdelek odviti iz embalaže, stehtati posebej karton, folijo in stiropor ter o vsem poročati ARSO. Poročati ARSO in voditi evidence bo moral na primer tudi čebelar, ki polni svoj med v kozarce in ga proda neposredno končnemu kupcu. Podobnih primerov popolnoma neživljenjskega in dobesedno norega poročanja oziroma administriranja, ki jih prinaša uredba je še ogromno. Vse to spremljajo še drakonske kazni (kazni se gibljejo med 1.500 in 4.000 evri), ki jih določa uredba in so popolnoma v nesorazmerju s storjenimi dejanji. Da ne gre za ureditev, ki bi jo zahtevalo pravo Evropske unije dokazuje ureditev v drugih EU državah, ki je bistveno manj administrativno obremenjujoča za podjetnike, zlasti za manjše podjetnike. Tako je na primer v Avstriji frizerka, ki sama uvozi izdelke dolžna poročati o embalaži šele, če ta preseže 300 kilogramov za karton oziroma 100 kilogramov za plastiko na leto. Čebelarji pa so dolžni poročati, če količina kozarcev preseže mejo 800 kilogramov stekla na leto.« Po mišljenju poslanca je »uredba, ki jo je sprejela vlada Mira Cerarja, dokaz, da Sloveniji vlada dobro plačana birokracija, ki je popolnoma zblaznela in katere edini cilj in smoter delovanja je škoditi in uničevati slovenske podjetnike.«

Glavni cilj Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo (Uradni list RS, št. 84/06, 106/06, 110/07, 67/11, 68/11 – popr., 18/14, 57/15, 103/15, 2/16 – popr. in 35/17; v nadaljnjem besedilu: Uredba o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo) je zagotavljanje visoke ravni varstva okolja in delovanja notranjega trga. Uredba v skladu z Direktivo 94/62/ES o embalaži in odpadni embalaži določa pravila ravnanja v proizvodnji ter pri dajanju v promet in pri uporabi embalaže ter pravila ravnanja in druge pogoje za zbiranje, ponovno uporabo, predelavo in odstranjevanje odpadne embalaže, za preprečevanje ali zmanjševanje kakršnega koli vpliva embalaže in odpadne embalaže na okolje ter za preprečevanje trgovinskih ovir in izkrivljanja ter omejevanja konkurence.

Z novelo uredbe je bil izveden prenos Direktive 2015/720/EU glede zmanjšanja potrošnje plastičnih nosilnih vrečk. Drugi razlog za spremembo uredbe je bila izvedba popravljalnega ukrepa, ki ga je ministrstvo napovedalo v odzivnem poročilu v okviru revizije Računskega sodišča »Ravnanje s komunalnimi odpadki«. Računsko sodišče je ugotovilo, da predpisi o

embalaži in odpadni embalaži ne določajo vzpostavitve evidence vseh »proizvajalcev«, tj. oseb, ki dajejo embalažo prvič v promet v Republiki Sloveniji, in zbiranja podatkov o skupni masi embalaže, dane v promet, po vrstah embalažnih materialov in v posameznem koledarskem letu, kar je pomembno z vidika plačevanja stroškov ravnanja z odpadno embalažo.

V skladu z Direktivo 2008/98/ES o odpadkih namreč velja načelo, da stroške ravnanja z odpadki plača »povzročitelj obremenitve«. V večini primerov se za povzročitelja obremenitve šteje izvirni povzročitelj odpadkov, v nekaterih primerih pa se lahko ta obveznost v skladu z razširjeno odgovornostjo proizvajalcev delno ali v celoti prenese na proizvajalce - to je na osebe, ki v posamezni državi članici razvijajo, izdelujejo, predelujejo, obdelujejo, prodajajo ali uvažajo izdelke, iz katerih po koncu uporabe nastanejo odpadki. V Sloveniji razširjena odgovornost proizvajalcev velja za osem skupin izdelkov: vozila, uvrščena v kategoriji M1 in N1, ter trikolesna motorna vozila, električno in elektronsko opremo, baterije in akumulatorje, embalažo, nagrobne sveče, gume, zdravila in fitofarmacevtska sredstva, ki vsebujejo nevarne snovi.

V večini držav članic EU je ravnanje z embalažo in odpadno embalažo urejeno na podlagi razširjene odgovornosti proizvajalca, res pa je, da sta sistem ravnanja z odpadno embalažo in obseg obveznosti, ki jih morajo izpolnjevati proizvajalci (kdo in koliko plača), različna od države do države.

V Sloveniji je ravnanje z odpadno embalažo vzpostavljeno na način, da je zbiranje teh odpadkov od izvirnih povzročiteljev razdeljeno med izvajalce javne službe zbiranja komunalnih odpadkov in družbe za ravnanje z odpadno embalažo. Izvajalci javne službe morajo vso zbrano odpadno embalažo redno oddajati tem družbam, družbe pa jo morajo od njih redno prevzemati. Stroške ravnanja z odpadno embalažo pa si delijo proizvajalci in izvirni povzročitelji odpadne embalaže, ki plačajo samo stroške zbiranja teh odpadkov od kraja nastanka do zbirnega centra izvajalca javne službe ali družbe za ravnanje z odpadno embalažo. Proizvajalci morajo plačati vse druge predpisane stroške - stroške prevzemanja odpadne embalaže od izvajalcev javne službe, distributerjev ali končnih uporabnikov embalaže in stroške ponovne uporabe, predelave ali odstranjevanja prevzete odpadne embalaže. Z Uredbo o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo so kot proizvajalci, ki plačujejo stroške ravnanja z odpadno embalažo določeni:

- embalerji za embalažo, v katero je embalirano blago, ki ga sami uporabijo kot končni uporabniki embaliranega blaga ali ga dajejo v promet,
- pridobitelji embaliranega blaga za embalažo, v katero je embalirano blago, ki ga sami uporabijo kot končni uporabniki ali ga dajejo v promet,
- proizvajalci embalaže za embalažo, ki ni namenjena embalerjem (tj. embalaža, ki je namenjena za polnjenje na prodajnem mestu) in jo dajejo v promet ali jo sami uporabljajo, in
- pridobitelji embalaže za embalažo, ki ni namenjena embalerjem in jo dajejo v promet ali jo sami uporabljajo,

ki dajo letno prvič v promet več kot 15 t embalaže ali pa dajejo v promet embalažo iz plastike iz polimerov iz vinil kloridov ali drugih halogeniranih olefinov, embalažo, v katero je embalirano nevarno blago, ali, od letošnjega leta dalje, plastične nosilne vrečke. V večini držav članic je ta prag postavljen bistveno nižje, ali pa ga sploh ni. V Avstriji je npr. ta prag nekaj 100 kg embalaže, dane letno v promet. Četudi v Avstriji proizvajalci ne poročajo pristojnemu državnemu organu podatkov o vrsti in masi embalaže, pa jih poročajo osebi, kateri plačujejo stroške ravnanja z odpadno embalažo, saj je od tega odvisna višina plačila. Predpogoj za to pa je lastna evidenca o masi in vrsti embalaže, ki jo dajejo v promet.

Ker Uredba o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo velja za vso embalažo in vso odpadno embalažo, to pomeni, da v sedaj veljavnem sistemu tisti proizvajalci, ki dajejo v promet več kot 15 t embalaže, plačujejo stroške ravnanja z odpadno embalažo tudi za tisto odpadno embalažo, ki izvira iz embalaže, za katero so proizvajalci oproščeni plačila teh stroškov.

Proizvajalci, ki morajo plačevati stroške ravnanja z odpadno embalažo, lahko to obveznost izpolnijo na dva načina: ali se vključijo v skupni sistem ravnanja z odpadno embalažo ene od družb za ravnanje z odpadno embalažo (za kar ji plačujejo embalažnino) ali pa pod pogoji, kot jih določa uredba, vzpostavijo svoj individualni sistem ravnanja z odpadno embalažo. Višine embalažnine ne določa ministrstvo ali kakšen drug državni organ, ampak jo določi družba za ravnanje z odpadno embalažo, ki z vsakim posameznim proizvajalcem, ki se želi vključiti v njen skupni sistem ravnanja z odpadno embalažo, o tem sklene pogodbo. V upravnem postopku pridobivanja okoljevarstvenega dovoljenja, ki je pogoj za začetek njenega opravljanja dejavnosti glede ravnanja z odpadno embalažo, mora družba za ravnanje z odpadno embalažo priložiti prikaz osnov za tarifo obračunavanja storitev proizvajalcem, ki bodo vključeni v njen skupni sistem ravnanja z odpadno embalažo (npr. cenovni dejavniki zbiranja, razvrščanja, recikliranja, energetske predelave ter druge predelave ali odstranjevanja odpadne embalaže ter upravljanja sistema).

Družbe za ravnanje z odpadno embalažo že dalj časa očitajo ministrstvu, da je v promet dane precej več embalaže, kot pa izhaja iz uradnih evidenc. Zaradi postavljenega praga 15 t za plačilo stroškov ravnanja z odpadno embalažo naj bi družbe za svoje dejavnosti glede ravnanja z odpadno embalažo ne dobile dovolj sredstev. Družbe za ravnanje z odpadno embalažo delujejo kot gospodarske družbe, višina embalažnine pa vpliva na odločitev posameznega proizvajalca, s katero družbo bo podpisal pogodbo. Znižanje praga pomeni, da bi se občutno razširil seznam proizvajalcev, ki so plačniki stroškov ravnanja z odpadno embalažo, pri tem pa družbam za ravnanje z odpadno embalažo ne bi bilo treba zvišati embalažnine. Družbe si zato prizadevajo za znižanje tega praga s sedanjih 15 t na 0 – 500 kg, te zahteve pa postanejo aktualne vsakič, ko se spreminja uredba ali ko se pojavljajo težave glede rednega prevzemanja odpadne embalaže od izvajalcev javne službe zbiranja komunalnih odpadkov. Ker so vsa velika podjetja v Sloveniji, ki dajejo embalažo v promet, plačniki embalažnine, je Ministrstvo za okolje in prostor (v nadaljnjem besedilu: ministrstvo) ocenilo, da bi imel ukrep znižanja praga za plačilo stroškov ravnanja z odpadno embalažo negativen vpliv predvsem na poslovanje srednjih, malih in mikro podjetij. Brez ustreznih podatkov za analizo vplivov na gospodarstvo bi lahko tak ukrep občutno bolj finančno obremenil manjše proizvajalce kot pa razbremenil velike. Zato ni bila sprejeta odločitev glede znižanja praga za plačilo stroškov ravnanja z odpadno embalažo, ampak je ministrstvo to odločitev vezalo na zahtevo Računskega sodišča glede vzpostavitve evidence vseh proizvajalcev in o skupni masi embalaže, dane v promet, po vrstah embalažnih materialov in v posameznem koledarskem letu.

Vodenje evidence in poročanje o embalaži, dani v promet, je bilo do zadnje novele Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo urejeno z 11. do 13. členom ter 49. členom te uredbe. Z 11. do 13. členom je bila vzpostavljena evidenca proizvajalcev in letno poročanje o masi in vrsti embalaže, dane v promet. Ker pa je bila v 13. členu uredbe določba, da se te obveznosti, če se za nastajanje odpadne embalaže plačuje okoljska dajatev, izvajajo v skladu s predpisom, ki ureja plačilo te okoljske dajatve, se proizvajalci že od uveljavitve Uredbe o okoljski dajatvi za onesnaževanje okolja zaradi nastajanja odpadne embalaže (Uradni list RS, št. 32/06, 65/06, 78/08, 19/10 in 68/17), vpišejo v evidenco proizvajalcev pri Finančni upravi RS. V to evidenco se morajo vpisati tisti proizvajalci, ki dajo letno v promet več kot 15 t embalaže, ali embalažo iz plastike iz polimerov iz vinil kloridov ali drugih halogeniranih olefinov, ali, od

letošnjega leta dalje, plastične nosilne vrečke. Okoljsko dajatev plačujejo štirikrat letno, v obračunu pa navedejo tudi podatke o masi in vrsti embalaže, dane v promet v posameznem obračunskem obdobju. Tisti proizvajalci« ki niso imeli obveznosti plačila okoljske dajatve, se niso vpisali v evidenco proizvajalcev. Ne glede na to, pa so morali v skladu z 49. členom Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo tisti med njimi, ki so letno dali v promet med 5 in 15 t embalaže, enkrat letno sporočiti Agenciji RS za okolje podatke o masi te embalaže. Proizvajalci, ki so dali letno v promet manj kot 5 t embalaže, te obveznosti niso imeli. Posamezni proizvajalec te izjeme ni mogel dokazovati brez ustrezne lastne evidence o embalaži, dani v promet.

Kot je ugotovilo Računsko sodišče, zaradi te pomanjkljive evidence ni mogoče ugotoviti, ali je prag 15 t embalaže, dane letno v promet, pod katerim proizvajalcu ni treba plačevati stroškov ravnanja z odpadno embalažo, določen ustrezno ali ne. To je po eni strani povezano z izpolnjevanjem ciljev glede zagotavljanja delovanja notranjega trga, preprečevanja trgovinskih ovir ter izkrivljanja in omejevanja konkurence, ter po drugi strani z izbiro takšnih ukrepov, ki ne predstavljajo tako velikega bremena za srednja, mala in mikro podjetja, da bi se njihovo izvajanje negativno odražalo na poslovanju teh podjetij.

Ministrstvo je zato v lanskem letu pripravilo predlog novele Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo, ki jo je 6. julija 2017 sprejela Vlada RS. Novela je bila 7. julija 2017 objavljena v Uradnem listu RS št. 35. S to novelo so bili črtani 11. do 13. ter 49. člen Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo. Dodani so bili novi 10.a do 10.c člen, s katerimi je vzpostavljena evidenca tistih proizvajalcev, ki ne plačujejo okoljske dajatve in dajejo letno v promet manj kot 15 t embalaže in evidenca o masi in vrsti embalaže, ki jo ti proizvajalci dajejo v promet. Obe evidenci vodi Agencija RS za okolje. Proizvajalci morajo podatke o embalaži prvič sporočiti naslednje leto za letošnje koledarsko leto, v letošnjem letu pa se morajo vpisati v evidenco proizvajalcev in voditi svojo lastno evidenco o masi in vrsti embalaže, dane v promet, na podlagi katere bodo v prihodnjem letu sporočili zahtevane podatke. V predpisu ni nobene zahteve po tehtanju embalaže za namen vodenja evidence. Proizvajalec lahko te podatke pridobi tudi drugače, npr. od svojega dobavitelja. Novi 10.a do 10.c členi ne veljajo za osebe, ki so zavezanci za plačilo okoljske dajatve, ker te podatke vodijo in sporočajo Finančni upravi RS že v skladu z Uredbo o okoljski dajatvi za onesnaževanje okolja zaradi nastajanja odpadne embalaže.

Ministrstvo bo z analizo teh na novo pridobljenih podatkov o proizvajalcih ter o masi in vrsti embalaže, ki je dana v promet, v naslednjih letih ocenilo dejansko potrebo po znižanju praga 15 t embalaže, dane letno v promet, za nastanek obveznosti plačila stroškov ravnanja z odpadno embalažo. Če masa embalaže, za katero proizvajalci ne plačujejo stroškov ravnanja z odpadno embalažo, dejansko predstavlja pomemben delež mase vse embalaže, dane letno v promet, bo ministrstvo ocenilo primernost znižanja praga za nastanek obveznosti plačila stroškov ravnanja z odpadno embalažo zlasti z vidika vpliva take nove obveznosti na poslovanje srednjih, malih in mikro podjetij v primerjavi z drugimi možnimi ukrepi, kot sta na primer prenos te obveznosti na osebe v distribucijski verigi (kot je praksa v nekaterih drugih državah članicah EU) ali natančnejša opredelitev osnov za tarifo obračunavanja storitev proizvajalcem, saj se s predpisom ne more določiti višine embalažnine.

V letošnjem letu se je poročanje o masi in vrsti embalaže, dane v promet, izvajalo še "po starem" – do 31. marca so morali tisti proizvajalci, ki niso plačniki okoljske dajatve in so v letu 2017 dali v promet med 5 t in 15 t embalaže, Agenciji RS za okolje sporočiti podatke o masi embalaže, dane v promet.

Ministrstvo je pri pripravi predloga zadnje novele Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo vodilo postopek sodelovanja javnosti v skladu z Zakonom o varstvu okolja, ki ureja postopek sodelovanja javnosti pri sprejemanju predpisov, ki lahko pomembneje vplivajo na okolje, kot zahteva 8. člen Aahuške konvencije. Najširša javnost je bila seznanjena z osnutkom predpisa, saj je bil objavljen na e-demokraciji in spletni strani ministrstva[1].

O tem je bila 29. marca 2017 na spletni strani ministrstva objavljena novica z naslovom »Javna obravnava predloga dveh uredb[2] – Zmanjšanje potrošnje plastičnih vrečk«[3]. V novici je med drugim pisalo:
Vzpostavitev evidence oseb, ki embalažo dajejo v promet
Pomembnejša sprememba iz predlogov uredb, ki je potrebna za izvedbo popravljalnih ukrepov na področju ravnanja z embalažo in odpadno embalažo, zahtevanih z revizijskim poročilom Računskega sodišča RS »Ravnanje s komunalnimi odpadki« ter za uskladitev obeh predpisov z drugo veljavno zakonodajo, je vzpostavitev evidence vseh oseb, ki dajejo embalažo v promet. Na podlagi podatkov iz te evidence bo mogoče oceniti potrebo po spremembi količinskega praga, pod katerim osebam, ki dajejo embalažo v promet, ni treba plačevati stroškov ravnanja z odpadno embalažo. Zaenkrat je ta prag postavljen pri 15.000 kg.

Javna obravnava osnutka predpisa je potekala od 29. marca do 3. maja 2017. V gradivu je bilo obrazloženo tudi naslednje:
Računsko sodišče je v revizijskem poročilu »Ravnanje s komunalnimi odpadki« ugotovilo, da osebe, ki dajo letno v promet manj kot 15 t embalaže, ministrstvu v skladu z 49. členom Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo enkrat letno poročajo količine embalaže, dane v promet, ne pa količin embalaže, dane v promet, po vrstah embalaže; proizvajalci, ki dajo letno v promet manj kot 5 t embalaže, pa sploh nimajo obveznosti poročanja. V 11. do 13. členu Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo je urejeno poročanje o dajanju embalaže v promet, izjeme v zvezi s poročanjem in evidenca o dajanju embalaže v promet, vendar se ti členi v skladu s četrtim odstavkom 13. člena ne uporabljajo, ker se za nastajanje odpadne embalaže plačuje okoljska dajatev. Ker pa osebe, ki dajo letno v promet manj kot 15 t embalaže, nimajo niti obveznosti plačila okoljske dajatve v skladu z Uredbo o okoljski dajatvi za onesnaževanje okolja zaradi nastajanja odpadne embalaže, iz evidenc, ki jih vodita Finančna uprava RS in Agencija RS 15 t, ni mogoče ugotoviti niti števila teh oseb, niti količin in vrst embalaže, ki jo dajo v promet.
S tem predlogom se zato Uredba o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo spreminja tako, da se bodo vse osebe, ki dajejo embalažo v promet, ne glede na letno količino embalaže, morale vpisati v evidenco oseb, ki dajejo embalažo v promet. Te osebe bodo morale voditi evidenco o dajanju embalaže v promet, ter enkrat letno sporočati podatke o embalaži, dani v promet. Te zahteve pa ne bodo veljale za tiste osebe, ki so zavezanci za plačilo okoljske dajatve, saj vodijo evidenco in Finančni upravi RS sporočajo podatke v skladu z Uredbo o okoljski dajatvi za onesnaževanje okolja zaradi nastajanja odpadne embalaže. Šele na podlagi analize teh podatkov bo mogoče izdelati oceno glede potrebe po spremembi višine praga za oprostitev plačila stroškov ravnanja z odpadno embalažo (embalažnina) in okoljske dajatve.
Zaradi izvedbe popravljalnih ukrepov iz navedenega revizijskega poročila se s 7. členom tega predloga dodajo novi 10.a do 10.c člen Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo, z

[1] http://www.mop.gov.si/si/medijsko_sredisce/novica/7455/
[2] Uredba o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo in Uredba o okoljski dajatvi za onesnaževanje okolja zaradi nastajanja odpadne embalaže
[3] http://www.mop.gov.si/si/medijsko_sredisce/novica/7457/

8. členom tega predloga se črtajo 11. do 13. člen Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo, s 26. členom tega predloga pa se črta 49. člen Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo.

Javnosti je bilo omogočeno podajanje mnenj in pripomb na predlog predpisa. V skladu z Navodilom o sodelovanju javnosti pri sprejemanju predpisov, ki lahko pomembneje vplivajo na okolje, je bilo na spletni strani ministrstva objavljeno vabilo k sodelovanju. V objavi je bil objavljen rok za pripombe in mnenja javnosti. V času javne obravnave nismo prejeli nobene pripombe s strani posameznih obrtnikov. OZS je pripombe na predlog predpisa poslala dne 3. maja 2017, vendar se niso nanašale na to, da naj se obrtniki izvzamejo iz evidence in obveznosti poročanja, ker naj bi tak ukrep predstavljal preveliko administrativno breme za podjetnike. Po objavi predpisa v Uradnem listu Republike Slovenije je bilo v svetovnem spletu objavljeno stališče ministrstva do pripomb in mnenj javnosti k predpisu[4], v katerem so navedeni predlagatelji in razlogi za upoštevanje oziroma neupoštevanje pripomb in mnenj pri pripravi predpisa:

Novelo uredbe je 6. julija 2017, po izvedenem medresorskem usklajevanju, sprejela Vlada RS, veljati pa je začela 8. julija 2018. S 46. členom novele uredbe je bilo določeno, da se 10.a člen (vpis v evidenco) začne uporabljati 1. januarja 2018, 10.c člen (poročanje o vrsti in masi embalaže) pa 1. januarja 2019. Rok za vpis v evidenco za vse obstoječe osebe, ki dajejo embalažo v promet, je bil 31. januar 2018. Na ta način so imele osebe, ki so po novem zavezane za vpis v evidenco in poročanje o masi in vrsti embalaže, dane v promet, šest mesecev časa za prilagoditev tem zahtevam.

Ministrstvo se je do sedaj odzvalo vsem prošnjam zbornic za predstavitev sprememb zakonodaje na področju embalaže in odpadne embalaže. Predstavitve zadnje novele Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo so bile izvedene na TZS (november 2017), KGZS (januar 2018), OZS (februar 2018) ter OOZ Tolmin in Škofja Loka (marec 2017). Za april in maj 2018 so že dogovorjene dodatne predstavitve na posameznih območnih enotah OZ, in sicer v Kopru in Ajdovščini.

[4]http://www.mop.gov.si/fileadmin/mop.gov.si/pageuploads/zakonodaja/varstvo_okolja/arhiv/embalaza_s2_stalisce.pdf